

Mestersége kémia tanár – Tóth Imre

Bemutakozás

Kecskeméten születtem, s az egyetemi éveket leszámítva a híros városhoz köthető az életem, s a mindennapok, hiszen feleségemmel, aki általános iskolai tanítónő, három tünemény gyermeket nevelünk.

Itt születtem, egy háromgyerekes család első gyermekeként. Nagyon sokat köszönhetek annak a támogató, segítő szeretetnek, mellyel szüleim mindenkor mellettem álltak. A biztos családi háttér, a munka iránti alázat, a kötelességtudat már gyerekkorban alappillérek voltak. Mind az általános, mind a középiskolás évek alatt nagyon sok tanáregyéniséget ismerhettem meg, akiktől sok olyan értéket tanulhattam meg, amelyek ma is nagyon fontosak. Az egyetemi éveimet Szegeden töltöttem, s szereztem matematika-kémia tanár szakos oklevelet. Az egyetem elvégzése után szeretettel vártak és fogadtak a Kecskeméti Református Gimnáziumban, ahol immár 23. éve taníthatok.

Milyen diák volt? Voltak például csínytevéseit?

Milyen diák voltam – erről igazán azok referálhatnának, akik tanítottak. Meglátásom szerint tanuló, szorgalmas, aki próbálta az idejét jól beosztani, hogy legyen idő diáknak is maradni. Biztos voltak csínytevéseim, de igazából definíció kérdése, hogy mit nevezünk csínytevésnek.

Miért választotta a tanári pályát? Miért éppen a kémia tantárgyat választotta?

Középiskolás évek alatt megfogalmazódott bennem, hogy szeretek emberekkel foglalkozni. Szívesen segítettem diaktársaimnak

elmagyarázni azokat, amikben elakadtak. A tanári pálya választása valamilyen szinten természetes volt, nem gondolkoztam másban, s azt, hogy a kémia lett a választott irány, egyértelműen befolyásolta, hogy ebben volt sikerélményem. Igazából csak az volt a kérdés, hogy matematika vagy biológia lesz a párja az egyetemen.

Milyen tervekkel vágott neki a pedagógusi pályának? Mennyiben valósultak meg ezek?

A célom mindig is az volt, hogy ne csak tanítsuk a diákokat, hanem neveljük őket. Próbáljunk meg hitelesek, következetesek lenni, melyet mind a mai napig fontosnak tartok. De visszanézve az évek során, elmondhatom, hogy én magam is rengeteget változtam, formálódtam, hiszen maga az oktatás is naponként változik, tudnunk kell alkalmazkodni, de az alapok azok mindig is megmaradtak.

Volt-e az életében tanárpéldakép, aki nagy hatással volt önre?

Nagyon sokan vannak, akik hatással voltak munkámra, mert nagyon sokat tanulhattam tőlük. S itt nem csak azokra gondolok, akik tanítottak, mert én abban a csodálatos helyzetben vagyok, hogy tanáraimra mai napig büszkén emlékezem vissza, hanem olyan kollegákra, akikkel együtt dolgozom, vagy dolgozhattam, akiket egy-egy versenyen akár a javítás során megismerhettem, s ma már munkakapcsolatban vagyunk. Mert a tanári munka igazi lényege az emberi kapcsolatokban rejlik.

Mit gondol, mitől jó egy kémiaóra?

Ha élet van benne. Ha mind a tanulók, mind pedig a tanár élvezi azt az órát, ha együtt gondolkodhatnak különböző problémákról, s mernek elrugaszkodni az éppen aktuális tananyagtól. Fontos, hogy a tanulók szemszögéből is tudni kell megközelíteni az anyagot, s merni kell spontánnak lenni egy-egy szituációban.

Ön szerint milyen a „jó” gyerek?

Számomra nincs jó meg rossz gyerek, inkább eleven és kíváncsi. Nagyon szeretem azokat a tanulókat, akik mernek kérdezni, mert van véleményük. Hiszen nem egyszer tapasztalhattam meg, hogy milyen sokat lehet a tanulóktól tanulni. Sokszor egy új meglátás, megközelítés másként világít meg egy-egy problémát. Nagyon jó, ha egy gyerek önmagával, s a munkájával szemben igényes, s kellő alázattal fordul a

tantárgy felé. De a legfontosabb, hogy legyen benne kíváncsiság egy-egy újabb ismeret felé.

Van kedvenc anyaga vagy kedvenc kísérlete? Miért éppen az?

Miután matematika a másik szakom, én elsősorban a kémiai számításokban szeretek csemegézni. A kémiai egyensúlyok, többértékű savak igen szép feladatokat hoznak elénk. Természetesen alapórán próbálom a hétköznapokban megfogható ismereteket átadni, így a tizedik évfolyamon a szerves kémiát mindennapok ismereteiből felépíteni, így sosem szoktam kihagyni például egy palacsinta flambírozást!

Ha csak egyetlen (vagy néhány) kémiaórát tarthatna, arra milyen témát választana?

Ez a kérdés, ami leginkább megfogott, nem egyszerű. Elsősorban logikus gondolkodást tanítanék hétköznapi problémákon keresztül, valószínű, hogy az élet szépségét ismertetném meg a szerves vegyületeken keresztül. Hiszen itt oly sok minden megjelenhet, s rácsodálkozhatunk a bennünk, s bennünket körülvevő teremtet világra.

Volt-e olyan pillanat vagy esemény a pályáján, amit különösen emlékezetesnek tart?

Nagyon felemelő és megtisztelő, ha egy-egy tanítvány, akivel az évek során szoros kapcsolat alakul ki a megannyi együtt átdolgozott feladat során, eléri azt, amire vágyott, hiszen már régen túlnőtt rajtam, s ilyenkor már nem is tanárnak, hanem mentornak érezhetem magam mellette. Lehet ez egy olimpiai érem, egy 100%-os emelt szintű érettségi, vagy egy sikeres felvételi, melyért együtt dolgozhattunk. De ezeken túl, most egy tanítványom méltatása volt, egy díjátadón, ami különösen sokat jelentett.

Hogyan látja a kémiaoktatás jelenlegi helyzetét?

Nincsenek egyszerű helyzetben a kémiatanárok. Amit kitűztünk magunk elé, hogy segítsük a tanulókat elérni álmaikat, hogy sikeres orvosok, vegyészek, mérnökök legyenek, néha nem könnyű. Ilyen alacsony óraszámok mellett pár éven belül nagyon kevés diák lesz, aki megfelelő alapokkal kezdheti meg egyetemi tanulmányait. De a kémia csodája

ebben rejlik, hiszen a tanárok állhatatossága, ami még reményt ad, hogy jövőben is lesznek jó orvosaink, mérnökeink, tudósaink.

Mivel foglalkozik legszívesebben, amikor éppen nem dolgozik? Mit osztana meg a munkáján kívüli életéből?

Ha nem dolgozom, akkor a legfontosabb, hogy együtt lehessenek a családommal. Szeretek velük kirándulni, s célom is, ahogy cseperedik a nemrég megszületett legkisebb, úgy jussunk el minél több helyre, hiszen az együtt töltött idő lesz az igazi élmény. Ezért is vagyok nagyon hálás a feleségemnek, aki mindenben támogat, s megannyi segítséget megad, hiszen a tanulókkal való törődés, versenyeztetés sokszor a hétvégéket is érinti.

Mit tanácsolna a kezdő tanároknak, vagy azoknak, akik tanári pályára készülnek?

Tanárnak lenni az egyik legcsodálatosabb elhivatás. Szeretni és tisztelni kell a tanulókat, hiszen csak úgy nevelhetik őket a megfelelő módon. Próbálják meg mindenkiben felfedezni az értékeket, a tehetséget, mely sokszor túlmutat a tantárgyakon. De a legfontosabb, hogy szeressék azt, amit csinálnak, mert csak úgy van értelme az egésznek!